

amän liitteen teille tuo Ressun Kirjoittamisseura, se järjestö
elkeää organisaatiota puolipisteen liikakäyttä
hteisö; vailla teemaa muttei tarkoitusta epätoiv
ynäilijöiden illanistujaiset toissijaisten, merkityksettöm
pilkkujenviilaajien pesäkolo maanisella tavalla depressi

Luovan kirjoittamisen liite

hme kirjailijanalut *ympäripyöreiden lauseiden*
enemmän tai vähemmän elävien
kuolleiden zombirunoilijoiden saat
ragonin ihmettelijät *Tuntemattomuudes*
unnettujen tuntemattomien abstraktin proosarunon
ranuurtajien turvakoti resplendent double-crossing doppelgä

ANNABE NTELLEKTUELLIEN PROSAISTIEN YLE
LMAPIIRIÄ HERMOSTUTTAVA AJATUSSANKO epämääräis

uhteessa Times New Romanin kanssa elävät Tolkien

ittamisen kompleksiutta ihmettelevät semiavaruusolennot, valheessa elä
hallusinaatioista nauttivat hallusinoivat pro
addiktit OPETTAJIA HUIJAAVAT, PÖYTIÄ KAATAVAT RAGE
yvämeren meribiologeja syvällisesti syvälle hukuttavassa sukellusveneessä anal

päsäännöllisen säännöllisen epäsäännöllisesti ajassa kuu

orstaisin pidettävä perjantaiklubi those who shall not be name

hall pass every single exam with seven Laudaturis whether it's possi

Sisällysluettelo

Contents

3. Esipuhe
4. Maailman onnellisin mies
6. Valkoiset hampaat
8. Calantropy
12. en tiedä minne liikun
14. Tähdentento
18. Warning, it's slippery
19. Punainen linna

Kiitokset Tiia Tempakalle tämän mahdollisuuden antamisesta sekä Paulille ja Kaisalle taitto- ja painoavusta.

*R*akas lukija, vilkaisija, ja toissijaiseksi jäävä roskiin- heittäjä,

pitelet käsissäsi Ressun Kirjoittamisseuran rakkaudella siitettyä lasta, Pärskeiden luovan kirjoittamisen liitettä, jonka olemme kättilön tavoin tuoneet tähän maailmaan. Seuran perustamiskokouksessa yli vuosi sitten liite oli vasta haave, utuinen tulevaisuudenkuva, mutta enemmän tai vähemmän iloisesti puurtavien jäseniemme johdosta tämä unelma on nyt käsinkosketeltavassa muodossa.

Olemme läpi syksyn ja talven ahertaneet, hihitelleet ja hämmentyneet yhdessä koulun jälkeen, etsien itsestämme sitä luovuuden kipinää, joka on nyt teille kaapattu sanallistettuun muotoon. Edessänne on sekä proosaa että lyriikkaa, tyylillisesti monimuotoisina ja omaperäisinä.

Toivomme tietysti salaa, että kipinä tarttuisi myös teihin. Etsimme kyltymättä uusia sanaseppoja liittymään löyhästi organisoituun joukkioomme, jotta sanan säilä heiluisi Ressun lukion käytävillä ja luokissa kauan meidän aikamme mentyä ohitse. Ilmesty siis torstaisin koulun jälkeen kakkoskerroksen tienoille, jos haluat ilmaista itseäsi sanallisesti – tai haluaisit haluta ilmaista. Löyhyttelemme mielellämme orastavan kipinäsi juhannuskokoksi asti.

Symbolinen päätoimittaja,
Matias Loikala

Maailman onnellisin mies

“Minä olen, todellakin olen, maailman onnellisin mies”, tuumi mies kävellessään töistä kotiin. Oli kaunis ilta, muita työmatkalaisia oli harvassa ja sää oli moitteeton. Oli poikkeuksellisen äänetöntä; mies kuuli vain hiekan rapinan kenkiensä alla. Kotiin oli vielä matkaa, tosin ei muutamaa kilometriä enempää.

Mies ajatteli elämäänsä hyväntuulisena. Kaikkea sitä, mitä hänellä oli. Oli vakituinen työpaikka, oli katto pään päällä, oli jopa rakas vaimo. Näin ensi silmäyksellä kaikki vaikutti hyvältä, miehen itsensäkin mielestä. Vaan ei kauaakaan, kun rupesi ajatus häntä kalvamaan.

Niin, olihan vaimo rakas, mutta taipuvainen nalkuttamaan kaikesta. “Jos ei eukko niin kovin valittaisi, olisin kyllä maailman onnellisin mies”, mies oikoi mietteitään. “Ja voisihan se saman tien hitusen kauniimpikin olla.” Kotiin ei oikein viitsinyt mennä, kun vaimolta sai haukut pienimmästäkin. Eivätkö esimiehen moitteet raskaan työpäivän päätteeksi voineet riittää?

“Palkkakaan ei ole kummoinen”, mies murahti hetken mietittyään. “Jos saisi siihen muutoksen, olisivat asiat varmasti paremmin. Silloin mikään ei estäisi minua olemasta maailman onnellisin.” Hän potkiskeli maata kengillään, jotka olivat jo melkein puhki kuluneet. Talokin kaipasi remonttia, mutta miehellä ei ollut aikaa saati varaa sen kunnostamiseen.

Näine mietteineen mies saapui kotikylänsä laitamille, mutta sen sijaan, että hän olisi kulkenut suorinta tietä kotiinsa, hän lähti kiertämään pidempää reittiä. Hänen

täytyi vetää takkinsa vetoketju ylös asti, sillä ilta alkoi viilentyä. Hänen selkäänsä kolotti, eikä edes ensimmäistä kertaa. "Vanhaksi olen tulossa", hän huokaisi ja jatkoi: "Vaan voihan sitä vanhanakin olla onnellinen, voipa hyvinkin." Hän ei kuitenkaan ollut enää varma, oliko hän niin onnellinen kuin oli aluksi arvellut. Hänestä alkoi tuntua, että maailmasta saattoi sittenkin löytyä joku häntä onnellisempi.

Hämärtyvässä illassa mies katseli ympärilleen vain löytääkseen itsensä läheisen kapakan luota. Ikkunoista loisti lämmin valo ja sisältä kuului riehakasta meteliä. Ajatus oluttuopillisesta houkutti häntä suuresti, eihän hänellä kuitenkaan olisi varaa mihinkään loistokkaampaan. Vaimokin valittaisi joka tapauksessa, joten miksikäs ei? "Vaan jos olisivat kaikki nuo asiat toisin, niin olisin, todellakin olisin, maailman onnellisin mies", hän ajatteli vielä, avasi baarin oven ja astui sisään ihanan lämpimään, hien ja oluen hajuiseen huoneeseen.

Valkoiset hampaat

Kustaa kuuntelee Yrjänää.

Yrjänä puhuu Kustaan puolesta ja nauretaan.

Maa on jäässä ja ruohon vihreydestä ei ole jälkeäkään.

Kustaalla on kylmä eikä hän näytä olevan mukana.

Yrjänä ja hänen näköisensä puhuvat asioista.

Kustaa haluaa sisälle. Hänellä on ohut vaate takkina eikä hän jaksa savua.

Minun tarvitsisi käydä hammaslääkärissä, Yrjänä ilmoittaa.

Yrjänällä on metallinen koristeltu aski.

Kustaalla on kädet syvällä taskuissa.

Yrjänä on täydellinen. Hänellä on keltaiset hampaat.

Säästäisit rahaakin jos harkitsisit uudelleen tupakanpolttoasi, Kustaan vastaus on vitivalkoinen.

Yrjänällä on oma hammaslääkäri.

Pöydällä olevat esineet ovat kylmiä ja kovin oudon näköisiä.

Tee se sitten, jos se sinua miellyttää. Kustaa kuiskaa.

Yrjänä imaisee savukkeestaan sisätiloissa.

Oi, miellyttää, Yrjänä sanoo ääneen kalveten.

Miellyttää oikein kovasti. Hänen katseensa harhailee.

Onnistuiko?

Tietenkin. En pelkää hammaslääkäreitä.

Olet aikuinen mies.

Mitä? Eihän tämä ole edes vaivalloista. En näe tässä minkäänlaista vaivaa!

Kustaa nyökkää.

Ei satanut ja oli keskipäivä.

Puiden lehdet eivät kahisseet tuulesta.

Yrjänä hymyili ja puhui suuresti. Kustaasta.

Yrjänällä oli taskussaan metallinen koristeltu aski.

Yrjänä katsoi Kustaan silmiin ja imaisi savukkeesta.

Eivät enää vitivalkoiset, vaan valkoiset hampaat kimaltelivat auringon valossa.

Author's Note: Not a happy story! Several trigger warning apply, so proceed with care. Does however not contain the following: sexually explicit content, graphically depicted violence.

Calantropy

I remember the day as vivid as morning light scattered into razor sharp beams in the crystal by the window. I used to watch the coloured blotches inch across the wall, because no matter what I did, the crystal wavered ever so slightly like the sea in eternal defiance of stillness. And still I was not.

When I was a child I loved the sea with all my heart. I stood in our little house, tiny against the endless stretch of blue and my soul was sold. I had watched the moon lie in the sky many a night. That first night I watched the moon in the sea: a long bridge, ripple after ripple carrying white light and I knew the way to heaven.

I said my prayers in school like I was taught to; only I prayed to Poseidon and my heaven lay not up but down, and no one was able to beat that out of me. Above me I only saw static blue. To me it was blinding death. When I looked down there lay dark waters, always moving, always alive.

The sea and I gravitated towards each other. It whispered ancient tales to me the same way one whispers profanity under one's breath. It sung lullabies to me all summer long as I slept on the sand. It cried and writhed when the wind became too strong and the sky threw tantrums. I watched the two fight from the window. The sea talked to me with all its might and from time to time I gathered up my

courage and talked back. At first I whispered a greeting and then one night I asked for help. We conversed for long years, until my language couldn't express my emotions anymore and I screamed at it. I went back to whisper an apology the next day.

The sea and I. Our lives entwined, a brief slice of hers and all of mine, spent together in delicate chatter. The world spun, time went on as did life around us, but the sea never left the shore. During summer we spent our minutes together like new lovers. I swam, floated with the sea touching me everywhere it could with its cool presence. I told the sea of my heart's confessions on dark nights as the water caressed me.

Autumn always followed summer. One day the rain would decide to pour and I would go to give my valediction for the year with a last swim and muttered conversation. Water fell from the skies for long hours and even when it didn't rain the ground was wet and the clouds lurked. We waited and watched, I cried and she drowned. I felt, until only emptiness was left, and by then the sea had already frozen over. I took walks out in the winter sun and listened to the snow crunch under my shoes. Even when frozen, the sea whispered under my touch.

Every other week I slept in my favourite and only silk sheets. On the nights where sleep teased me and never quite came but stole my awareness instead, it felt like I was floating in between two layers of water. The moonlight would shimmer on the fabric, come in through the window and get trapped on the webbed surface. Most people wished for skylights. I was content with a silken synthesis of the sea.

Winter came and winter went. Ice reigned, gained

and fell as it always had before. I watched the seasons change. The world rattled on like a big clockwork in order to move the hands from winter to spring and from spring to summer. I adjusted my habits of life with the sea to the time of year. But the shift from summer to autumn was always so painful it created a glitch in my careful calculations.

I remember the day as vivid as morning light scattered into razor sharp beams in the crystal by the window. I used to watch the coloured blotches inch across the wall, because no matter what I did, the crystal wavered ever so slightly like the sea in eternal defiance of stillness. And still I was not.

My mind was dark, lurked miles and miles under the surface like one of those ugly creatures hiding in the depths of the Mariana Trench. I went out in the evening when the setting sun had dyed the sky into a pastel spectrum. The sea greeted me there with its presence like it always had. I smiled.

I walked in with a soft wind gently telling me there was time to turn around and live life out on the shore. I wanted to conjure a goodbye to the sea, perhaps to the world in general. For a long time I stood still. I stared out into a seemingly eternal slate of ripples. The horizon welded what I cared for most and what I cared for least together. On this side of the surface that would always be the case.

Spirals after spirals of thoughts within each other like currents in the sea twirled my mind until I was dizzy. With closed eyes I registered only the smell of salty water in the air around me. My skin had broken out in goosebumps and my lips turned blue. Even in my certainty I was scared. And in a violent bout of shivers I decided this madness

would end.

I swam against the waves. They tried to drag me back to shore. A last, gentle effort on the sea's behalf to carry me back, to show me where I ought to go. I had never cared where I ought to be or ought to do. Sooner or later I went and got what I needed, regardless of the consequences. The sea had done this throughout her entire existence. I swam as far out as I could. The horizon filled with darkness and water all around me.

The waves shook me, nudged me to keep kicking my legs. Wet little lips at my skin working like reverse psychology. I took long steady breaths, each possibly my last, until the last lungful of air finally came and I dove beneath the surface. The water fell silent as I cut through it, deeper and deeper into everlasting darkness.

Looking at the first bubbles of fleeing air, my brain said nothing; my lungs screamed. My heart sat in my chest as a heavy radar machine convulsing every second to catalogue my body parts in this bizarre state of being. I heard the thud in my ears as it went *Oh, Oh, Oh*, with realization shimmering like the remnants of air escaping from my lungs. I watched the silver bubbles wobble to the surface with the last bits of hope for a life I had left.

Ever since I was a child I had loved the sea with all my heart. At long last I would love her with all my body and all my soul too. She could love me back.

I sucked in my last breath - all water and no air. My heart went *Oh*.

en tiedä minne liikun

en tiedä minne liikun liikun

köyhdyn olen

lastenvaunu koralliriutta
silmästä ulos liikun

kahvinporojen kastelema tie

unohdin hanhia ; sininen sininen

taivaan korvat heiluvat onko

jumala jänis? liikun

pieni,

olet

pieni

liikun

liikun pois –

kohta olen kadonnut pidän

kasassa liikun

hajotan

liikun, mutta katson

pois en aina ihan ymmärrä

lootussilmiä

lootuksen

silmiä

omeletti on kallista

maksat sen kolmella punnalla ja

katsot tarjoilijaa liikun

katsot

tarjoilijaa

suusi on sumua

kohta olemme lakana

lakana toisissamme : kurpitsainen

lakana

liikun

mutta olet tässä olet

tässä.

tässä.

tässä.

Tähdenlento

”Tämä on se hetki, jota olen odottanut”, ajattelin seistessäni mäen laella viileän syystuulen puhaltaessa kylmää ilmaa vasten kasvojani. Katsoin ylös taivaalle tarkkaillen kirkkaita tähtiä etsien poikkeamaa. ”Olen jälleen kerran epäonnistunut elämässäni”, ajattelin. Pitkäaikainen tyttöystäväni oli jättänyt minut toisen vuoksi. Ehkäpä hän ei koskaan minua rakastanutkaan, ken tietää. Hänen mukanaan meni toivo paremmasta elämästä – ja tietenkin suuri summa rahaa. Kouluarvosanani olivat vain laskeneet, eipäs, vaan romahtaneet. Ehkäpä valitsin väärän alan, ken tietää. Ehkäpä kaikki korjaantuu aikanaan, ehkä asiat muuttuvat paremmiksi. Ken tietää? Mutta nyt minä näin sen. Vai erehdyinkö sittenkin. Niin, kyllä taisin erehtyä, niin kuin olen jo liian usein tehnyt. Olin ollut ulkona jo pitkään. Vaikkei kovia pakkasia ollutkaan, niin silti pureva kylmyys oli löytänyt tien lämpimien vaatteitteni läpi ja iskenyt. Vaikka ei se ollut mitään verrattuna siihen kylmyyteen, jota tunsin sisälläni. Tänään kaiken oli tarkoitus päättyä. ”Siellä se vihdoinkin on”, ajattelin jälleen. Tällä kertaa en erehtynyt, sillä se oli. Komeetta. Niin täydellisessä muodossa se kiersi aurinkoa. Täsmällinen aikataulullisesti ja kaunis muodoltaan. Itse täydellisyys. ”Kunpa minäkin olisin yhtä täydellinen”, toivoin. Kunpa minäkin. Sen jälkeen ei enää mikään tulisi tielleni. ”Vain tämän minä toivon.” Palasin kotiin, toivoen.

Herätyskello soi täsmälleen kello 7.25, kuten olin sen illalla asettanut. Aloitin venyttelyt. Venyttely aamulla on todettu terveyttä edistäväksi. Lopetin tismalleen

viidentoista minuutin jälkeen ja peseydyin. Aamiaiseksi söin optimaalisen määrän ruisleipää täytteillä ja join lasin vettä. Maanantaisin täytyy syödä eri tavalla kuin muina päivinä. Maku on toissijaista, kunhan täytän oikeat kalorimäärät. Katsoin säätiedotteen. Lämpötila 14 Celsiusta, tuulen nopeus 4 m/s länteen ja sateen mahdollisuus 18%. Aurinkoista, illalla puolipilvistä. Puin päälleni tietoa vastaavan asukokonaisuuden. Varauduin myös sateeseen sateenvarjolla; virheisiin ei ole varaa.

Saavuin vihdoin yliopistolle. Akateeminen vartti oli juuri alkanut. Vein tavarani kaappiin ja otin muistiinpanovälineeni tunnille. Vaikka nämä tunnit olivatkin aivan turhia, olivat ne silti pakollinen osa kurssisuoritusta. Joitakin ystäviäni oli lähellä. Vaihdoin heidän kanssaan muodollisuuksia, mutta se oli toissijaista. Tärkeintä oli osallistuminen. Ovet avattiin luentosaliin. Istuin eturiviin. Aloin kiinnittämään huomiota ympäristööni, sillä kaikesta täytyy olla tietoinen. Ruskeatukkainen sievä nainen istui viereeni. Hän ei tiennyt, että tiesin hänen vilkuilevan minua. En kääntänyt katsettaan häneen. Hän oli toissijainen.

Oli ruokailun aika. Kouluruokaa haukutaan usein kelvottomaksi, mutta se sisältää ravintoaineita oikeassa suhteessa. Tämän lisäksi se on oppilaitoksen rahallisesti tukema, joten tilanteeni kannalta sen syöminen oli edullisin ja järkevin vaihtoehto. Istuin ystäväni pöytään. Keskustelimme joutavista. Jutut muuttuivat hauskoista pervoiksi ja pervoista kauhistuttaviksi, mutta en osallistunut keskusteluun. Minulta kysyttiin: "Miksi olet noin totisena tänään?" Sanoin, ettei mikään keskustelunaihe oikeastaan ollut minkään arvoinen, etenkin kun keskusteli älyllisesti vähälahjaisempien kanssa. He eivät pitäneet totuudesta.

Se ei minua haitannut. He ja heidän mielipiteensä ovat toissijaisia.

Kotiin päästyäni suoritin kuukauden opinnot etukäteen. Tämä mahdollisti minulle vapaa-aikaa. Vapaa-aika meni suunnitteluun. Miten valtiosta saisi optimaalisen? Suomen valtion ongelmia ovat huoltosuhteen heikkeneminen ja rahan puute. Otin yhteyttä päättäjiin. Osasin asiani, ja sain audienssin. Nyt minun täytyisi tarjota ratkaisuja. Rahan puutetta voitaisiin hoitaa karsimalla syrjäseutujen rahoitusta. Ne eivät tuota mitään; ne ovat toissijaisia. Huoltosuhteen voisi korjata estämällä vanhusten hoidot. Kun vanhukset eivät saa hoitojaan, he menehtyvät. Se korreloi paranevan huoltosuhteen kanssa. Lisäksi suomen kansa muuttuisi terveellisemmäksi tilastollisella tasolla. Tämä on ensisijaista, heidän elämänsä ei.

Arki jatkui samana, uusi viikko alkaisi pian. Olin vihainen. Kansanedustajat eivät olleet hyväksyneet ehdotustani, vaikka se oli ollut erinomaisesti perusteltu. He eivät olleet suostuneet näkemään pitkälle; he ovatkin toissijaisia, merkityksettömiä. Kyllä joku jossakin vaiheessa ymmärtää suunnitelmani nerouden. Mitä ovat moraali ja etiikka todellisten saavutusten rinnalla? Ne ovat ihmisten asettamia, joten ihmiset voivat ne myös rikkoa. Miksi tätä on niin hankala ymmärtää? He pelkäsivät vain itse joutuvansa lopetettavien asemaan. Miksi hyvän tekeminen on niin vaikeaa ja miksi minua rangaistaan siitä? Ei, en enää ollut edes vihainen. Tunteita ei tarvita, ne altistavat virheille. Parempi vain odottaa, kunnes ajat muuttuvat edullisiksi. Käänsin katseeni kohti ikkunaa, ja näin tähdenlennon. En tähdenlentoa, tähdet eivät lennä. Todennäköisesti meteori oli palamassa ilmakehässä. Ystäväni soittivat. He kutsuivat

juhliin. Miksi he soittelevat epäsäännöllisesti ja toimivat irrationaalisesti? Vastasin, ettei se ollut produktiivista. He sanoivat, että olen muuttunut ja sulki puhelimen. Tiedän kyllä, miksi olen muuttunut, sillä mitäpä minä en tietäisi? Olen muuttunut hyljättyksi. Olen muuttunut hirviöksi...

Olen muuttunut täydelliseksi...

Muutos on toissijaista.

Maria Karhu

Warning, it's slippery

even though the train is coming
very very fast
and you know it goes away
so soon

don't run

because even if you have to wait
10 minutes longer
outside in the cold
it's not worth it
if you manage to break your leg as you fall from the stairs
because you were running

Punainen linna

Sisään astuva kolmikko kutsuu taloa punaiseksi linnaksi. Sitä rakennus ei ole, se on tyypillinen rivitaloasunto jossain pääkaupunkiseudun vähemmän keskustaisessa kolkassa. Tyypillinen rivitaloasunto, joka seisoo yksinään, sillä muista rivin asunnoista on jo aika jättänyt. Itse asiassa suurimmasta osasta Maata on aika pitkälti aika jättänyt.

”Mielenkiintoinen paikka”, kolmikon lyhin toteaa antaessaan katseensa vaeltaa tilaa. ”Tällaisessa meidän esi-isämme siis oletettavasti viettivät niitä juhliaan. Tanssiaisia, oopperoita, käytyjä, kruunajaisia... Mitä kaikkia juhlia heillä nyt olikaan? Olisi ehkä pitänyt lukea ne Maasta jäljelle jääneet tekstit tarkemmin.”

”Häät ja penkkarit ainakin? Ei sillä että tietäisin niistä muuta kuin sen, että niissä heitellään asioita”, pisin ehdottaa.

”Tuo on kaikki toissijaista! Minä heitän teidät kohta takaisin Glieselle ellette te keskity tehtävään!” toiseksi pisin ärähtää ja suoristaa johtajanlakkiaan. ”Siitä huolimatta, että koko alue on ollut hylättyä pari vuosisataa, tämä on ainoa talo, joka on vielä pystyssä. Se ei välttämättä ole sattumaa, täällä voi olla jokin vahva voima tai asia, vaikkapa se jumala, josta niin monessa tekstissä puhuttiin. Ja minä näin meidän tänne tullessamme tähdenlennon. Pitäkää huolta, ettette muutu tunteettomiksi.”

Kolmikko astelee eteenpäin lyhyessä eteisessä. Puoliksi romahtanut portaikko vangitsee heidän huomionsa ja he unohtuvat hetkeksi ihailemaan sen geometrista kierremallia. Lyhyin haluaisi kiivetä ylös, mutta johtaja

kieltää. Hän ei ole juuri koskaan ennen nähnyt portaita, mutta on lukenut että niissä kaatumalla voi murtaa jalkansa. Tosin siihen kaiketi tarvitaan tavalla tai toisella juna, mutta johtaja ei halua turhia riskejä.

”Onkohan tämä paikka myös kapakka?” johtaja pohtii. ”Täällä on niin kuumaa ja tämä on luultavasti ainoa paikka maailmassa johon vaimoni ei seuraa nalkuttamaan.”

Edempänä kaatuu jotain.

Pisin rypistää otsaansa ja ryhtyy pohtimaan kapakan tarkoitusta: ”Lähteissä kapakoissa keskusteltiin usein uskonnosta ja jumalista. Ne myös tietyllä tavaa erotettiin muusta maailmasta, aivan kuin ne olisivat pyhiä. Eihän ole mahdotonta, että tämä on jonkin jumalan asuinsija.”

Johtaja vetää sisäänsä huoneen historiantuoksuista ilmaa ja nyökkää. Ei olisi ihme, vaikka tässä paikassa olisi jumalallinen voima.

”Hei, täällä on jotain elävää”, lyhyin huikkaa olohuoneesta. Johtaja moittii häntä yksinään etenemisestä, mutta lähtee pisin perässään loikkimaan kaatuneitten kaappien yli.

”Hän ei vaikuta suunnittelevan hyökkäystä, mutta on selvästi hyvin tietoinen läsnäolostamme”, lyhin selostaa.

Johtaja ja pisin pääsevät perille. Nurkassa, osittain television takana istuu pienehkö ruskeakarvainen olento nenä väpättäen. Sen huomiota herättävin piirre ovat pitkät oudosti pään päällä sojottavat korvat, jotka liikahtelevat robottimaisesti pienimmänkin äänen perässä.

”Hän ei ole ihminen”, pisin sanoo. Muut nyökkäävät hitaasti kykenemättä saamaan silmiään irti korvista.

Lyhyin meinaa mennä eteenpäin, mutta johtaja

pysäyttää hänet.

"Se taitaa olla jänis", pisin sanoo osoittaen eläimen korvia.

Jänis katsoo heitä. Se ei ole koskaan nähnyt ihmisiä, mutta tuntee heissä silti vaaran tuoksun. Jalat jännittyvät, mutta se ei lähde pakoon. Kolmikko katsoo jänistä. Sen silmissä ei ole valkoista.

"Miten se on voinut pärjätä?" pisin pohtii.

"Eikö se ole selvää?" lyhyin kysyy. Muut kääntyvät katsomaan häntä odottaen, että hän kertoisi lisää ja hän jatkaa: "Tämä on sekä ainoa pystyssä oleva talo että kapakka, joten tähän paikkaan voi liittyä jotain jumalallista. Ja tuossa meidän edessämme on jänis. Esitän teille kysymyksen: *onko jumala jänis?*"

Kolmikko kääntää katseensa takaisin jänikseen. Olento ei vaikuta miltään suurelta jumalalta. Se vaikuttaa hennolta ja suloiselta, oikeastaan aivan liian hennolta ja suloiselta. Kuin se olisi suloinen ulkokuori kätkemässä sisälleen jotain vaarallista. Susi lampaan vaatteissa, niin se sanonta meni. Silmissä, jotka tapittavat kolmikkoa, ei ole valkoista. Se tuo pisimmälle mieleen kylmät ja oudon näköiset metallilaitteet, vaikkei hän oikein muistakaan miksi.

Pisin kysyy katseellaan johtajalta kysymyksen. Johtaja nyökkää, myös lyhyin nyökkää. Yhtä aikaa he ottavat askeleen eteenpäin. Jänis hätkähtää liikkeelle ja onnistuu kaatamaan lahonneen tuolin.

Ryminä kaikuu hiljaisessa talossa. Yksikään huoneessa olijoista ei jää paikoilleen. Kolmikko juoksee kohti ovea ja kani ryntää johonkin piilopaikkaansa. Johtaja läimäyttää ulko-oven auki voimalla, joka irrottaa sen

saranoistaan. Pisin kompastuu oveen juostessaan ja lähes kaatuu. He juoksevat kunnes ovat päässeet muutaman sadan metrin päähän talosta. Metsittyneen leikkipaikan penkki kutsuu istumaan alas. Kutsua noudatetaan.

“Me näimme niin jumalan kuin jäniksen samalla reissulla”, johtaja sanoo huohotettuaan kyllikseen. “Tämä on uskomatonta! Mikä upea tuuri!”

Pisin pudistaa rivakasti päätään. Lyhin yrittää tarttua hänen päähänsä ja saada sen liikkumaan pystysuunnassa. Johtaja murahtaa varoittavasti ja osoittaa kelloaan. Lähdön aika koittaa pian, hölmöilylle ei ole aikaa.

Kolmikko kääntyy vielä kerran katsomaan punaisen linnan suuntaan. Katon ehjä osa erottuu osittain puiden takaa. Kukaan ei sano sitä ääneen, mutta jossain siellä elää jumala. Hetkessä on jotain majesteettista.

Kirjoittajat

Krista Pihlava

ei ole kykeneväinen määrittelemään itseään lauseessa.

Nimco Hussein

on innokas ajattelijä, joka ei väsy hymyilemään.

Beta Balwani

is a trilingual blanket hermit and part-time unicorn. Her sanity may be questionable.

Matias Loikala

on herkästi itkevä hippi.

Mikael Hitruhin

kuuntelee paljon, puhuu vähän, mutta välittää sitäkin enemmän.

Maria Karhu

is one of the two IB representatives in this club. She has now officially "warned you about the stairs bro" so don't blame it on her when you fall.

Sofia Simola

on elämänmuoto, joka taittelee niin kurkia kuin kirjallisuusliitteitä.

Räsymatto

jos olisit lattia selkäsi olisi uurteista puuta
ehkä silloin olkapääni

sytyttäisivät selkärankaasi muovikynttilän
karhealle kyljellesi kärpäsen siiven

entä jos olisimme kahdesta puusta veistetty silta
allamme katkennut varjo
ja lävitsemme siivilöityvä valo

Matias Loikala